

درباره حل مساله کرد در کردستان ایران

نظر به این که:

مردم کردستان طی یک دوره طولانی در رژیم‌های سلطنتی و اسلامی و نیز در رژیم‌های مختلف در عراق و ترکیه بطور سیستماتیک تحت فشار و سرکوب و ستم ملی قرار داشته‌اند. مساله کرد به یک گره گاه سیاسی مهم نه فقط در زندگی مردم کردستان، بلکه در روند اوضاع سیاسی در ایران و منطقه بطور کلی تبدیل شده است. این مساله باید هر چه سریعتر به شیوه‌ای اصولی و عادلانه پاسخ بگیرد.

از نظر حزب کمونیست کارگری ایران تنها پاسخ اصولی به مساله کرد در ایران، اعلام نظر مستقیم مردم کردستان از طریق یک رفراندوم آزاد در مورد جدایی یا عدم جدایی از ایران است. حزب کمونیست کارگری به این منظور طرح زیر را ارائه می‌کند.

۱- خروج کامل نیروهای نظامی و انتظامی دولت مرکزی از کردستان برای یک دوره شش ماهه قبل از برگزاری رفراندوم، به منظور تضمین آزادی فعالیت و تبلیغات کلیه احزاب سیاسی در جهت آشنا کردن مردم با برنامه، سیاست‌ها و مواضع خویش در رفراندوم. نظارت سازمان ملل و مراجع رسمی بین‌المللی بر خروج نیروهای دولت مرکزی و برقراری آزادی و امنیت فعالیت سیاسی در این دوره شش ماهه. سازمان ملل همچنین باید عدم دخالت، تهدید و یا تجاوز نظامی از جانب دولت‌های عراق و ترکیه در این دوره را تضمین کند؛

۲- برگزاری رفراندوم در مناطق کردنشین غرب کشور زیر نظارت سازمان ملل، که در آن مردم کردستان در مورد تشکیل یک کشور مستقل و یا باقی ماندن در چهارچوب ایران رای خواهند داد. نتیجه این رفراندوم رسمی و قانونی و لازم الاجرا خواهد بود؛

۳- از نظر ما موضوع رفراندوم جدایی و یا عدم جدایی است و نه خود مختاری، فدرالیسم قومی و نظایر آنها. پرسشی که مردم کردستان در چنین رفراندومی با آن پاسخ می‌دهند، عبارت است از «جدایی از ایران و تشکیل یک دولت مستقل، یا ماندن در چهارچوب ایران با تضمین برابری کامل در کلیه حقوق و آزادی‌ها بعنوان شهروندان آزاد و متساوی الحقوق کشور»؛

* * *

حزب کمونیست کارگری بعلاوه تاکید بر نکات زیر را ضروری می‌داند:

۱- برسمیت شناختن حق جدایی از جانب ما به معنای توصیه اتوماتیک به جدایی نیست. حزب کمونیست کارگری ایران، بر مبنای بررسی مشخص مجموعه شرایط سیاسی و اجتماعی در مقطع آغاز عملی این روند و با توجه به مصالح کل جنبش طبقه کارگر و آزادی و رفاه هر چه بیشتر مردم کارگر و زحمتکش در کردستان، موضع خود در رفراندوم را تعیین و اعلام خواهد کرد؛

۲- در عین برسمیت شناختن حق جدایی، ما با هر گونه فدرالیسم قومی و یا طرح‌های مختلف خودمختاری مخالفیم و آنها را نه راهی برای حل مساله ملی بلکه نسخه‌هایی برای تداوم تخاصمات و کشمکش‌های ملی، برجسته کردن و ابدیت بخشیدن به هویت‌های ملی و قانونی کردن جدایی‌های ملی در چهارچوب یک کشور واحد می‌دانیم و رد می‌کنیم.

دفتر سیاسی حزب کمونیست کارگری ایران

آذر ۱۳۷۲ - نوامبر ۱۹۹۴